

ת"פ 61450/11/17 - מדינת ישראל נגד שמעון יצחק אסרף

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 61450-11-17 מדינת ישראל נ' אסרף(אסיר)
בפני כבוד השופט - ס. הנשיא ניר מישורי לב טוב

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שמעון יצחק אסרף (אסיר)

הנאשם

הכרעת דין

רקע :

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

כתב האישום מייחס לנאשם כי בתאריך 23/8/17 בשעה 10:00 או בסמוך לכך, עת היה הנאשם אסיר בתא 5 באגף הבידוד בכלא גלבע (להלן: "התא") נוכח הפסקת מתן טיפול נרקוטי, איום בפני הסוהרים ניר אשכנזי ומור קרמוסטא (להלן: "הסוהרים") בפגיעה שלא כדין ברונן כהן סגן קמ"ן הכלא (להלן: "סגן הקמ"ן") באומרו: "רונן הזה אני אשחט אותו ברגע הראשון שיהיה לי" ובהמשך לכך החל הנאשם לפגוע בעצמו ולחתוך את אמת ידו השמאלית. בשל מעשיו המתוארים לעיל, הוצא הנאשם מתאו ועת שהובל אל המרפאה ראה את סגן הקמ"ן ואיים עליו באומרו: "ככה אתה עושה לי, מפסיק לי את הטיפול, אני בהזדמנות הראשונה חותך אותך".

שמיעת הראיות נפרסה על פני שלוש ישיבות וסיכומי הצדדים הוגשו בכתב.

עיקרי הכרעת הדין

בית המשפט מצא כי יש להרשיע הנאשם בביצוע העבירה המיוחסת לו וזאת מעבר לכל ספק סביר. במסגרת הכרעת הדין נקבע על ידי בית המשפט כי עדויות עדי התביעה נמצאו מהימנות, מחזקות האחת את השניה וזאת אל מול גירסתו של הנאשם ועד ההגנה מטעמו אשר לא נמצאו מהימנות, נמצאו רצופות סתירות פנימיות ובהתייחס האחת אל רעותה ונמצא כי לא ניתן ליתן בהם אמון. עם זאת נקבע כי אין מקום לעשות

שימוש במקרה זה בהוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982 ולפיכך אין מקום להרשעת הנאשם בביצוע עבירת החזקת סכין שלא למטרה כשרה.

טיעוני הצדדים :

טיעוני המאשימה :

המאשימה הגישה סיכומיה בכתב :

- א. העד רונן כהן (להלן: "העד כהן") העיד כי הנאשם איים עליו שכן חשב שהוא נתן ההנחיה להפסקת הטיפול, העד מסר עדות ביום 6/9/17, לדבריו לא רצה להיכנס לעימות עם הנאשם ועזב המקום, פגש בו אחרי שסיים את המרפאה ואינו זוכר מפגש נוסף. לדברי העד כהן חש מאויים. העד כהן מסר כי לא יתקוף אסיר, במיוחד כשזה כבול.
- ב. העד אלון חייט מסר כי לא היתה סיבה מיוחדת לכך שלא גבה עדות מהעד כהן ביום האירוע, בדק אם יש במקום מצלמות ואם היו מצלמות היה תופס סרטון האבטחה. מכל מקום ציין כי המצלמות אינן מתעדות שמע ולא היו מתעדות דברי האיומים. גם העדה קרמוסטא מסרה שאין מצלמות באגף.
- ג. העד קרמוסטא מסרה לאחר עיון בעדותה כי העד כהן נפגש עם הנאשם באגף ולאחר שזה עזב המקום החל לאיים שיחתוך לעד כהן את הצוואר ורק לאחר שפגע בעצמו, נכבל והובא למרפאה פגש בעד כהן ואיים עליו. היא שללה כי העד כהן ניסה לתקוף הנאשם וחזרה על גירסתה כי הנאשם איים בשתי הזדמנויות בפני העד כהן ושלא בפניו.
- ד. העדים אשכנזי ועטיה מחזקים עדות העד כהן והעידו על האיומים ששמעו נאמרים מפי הנאשם.
- ה. עדותו של הנאשם היתה מבולבלת מאוד, רצופת סתירות בין גירסתו בבית המשפט לזו שמסר במשטרה ת/1, לעדותו בחקירה הראשית וזו בחקירה הנגדית לרבות במענה לשאלות בית המשפט. ציון הפגיעה העצמית השנייה במספר בפני רופא שב"ס נראית כלקוחה מאירוע אחר ואינו מעניין התיק שבפני שכן אינו מאוזכר בידי איש מעדי התביעה.
- ו. עד ההגנה יהודה יפרח (להלן: "עד ההגנה יפרח") סיפר כי הנאשם דיבר עם הסוהרים ולפתע חתך עצמו, אינו זוכר מרבית הפרטים מהאירוע לרבות מספר הפעמים בהם חתך עצמו הנאשם, אינו יכול להסביר כיצד זוכר דברי העד כהן למחרת האירוע אך אינו זוכר דברי העד ביום האירוע. מדובר בעד ששהה עם הנאשם, העד בחר לזכור פרטים התומכים בנאשם בלבד ועדותו מגמתית.

ז. לפיכך נטען כי המאשימה הרימה את הנטל להוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר וגם אם יקבע כי קיימות סתירות הרי שאילו אינן מהותיות, עדות העד כהן נתמכת בעדויות סוהרים שהיו במקום. לעומתו, גירסת הנאשם אינה מהימנה, הוא מציין פרטים שארעו ככל הנראה באירוע אחר (הפגיעה העצמית השנייה).

ח. עוד מתבקש בית המשפט לעשות שימוש בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי ולהרשיע הנאשם בביצוע עבירת החזקת סכין שלא למטרה כשרה שכן זו הוכחה מעובדות המקרה והראיות בתיק. הנאשם הודה כי החזיק סכין בפיו, גם עד ההגנה העיד כי הנאשם הוציא סכין גילוח, השליך אותו לריצפה והעד ראה הסכין ומכאן כי הנאשם החזיקה מחוץ לחצריו ושלא למטרה כשרה.

טיעוני הנאשם:

ב"כ הנאשם הגיש סיכומיו בכתב:

א. העד מר רונן כהן לא זכר פרטים רבים בעדותו (האם הנאשם היה פצוע עת איים עליו, האם היה מפגש מוקדם בינו לנאשם באותו היום, מי היו מלווייו של הנאשם). הוא לא ערך תרשומת בסמוך לאירועים ואישר כי לא הגיש התלונה. לפיכך התעלם בעדותו מפרטים רבים ומהותיים.

ב. העד אלון חייט הסתפק בבירור נושא המצלמות עם העדה קרמוסטא ולא ערך בדיקה בעצמו.

ג. העדה קרמוסטא העידה כי הנאשם איים תחילה בהעדרו של העד רונן כהן, אישרה כי היה מפגש קודם בין רונן לנאשם ולא שללה קיומן של מצלמות במקום.

ד. העד אוריאל עטיה העיד כי כבל הנאשם והובילו למרפאה אך לא נאמר לו כי הנאשם איים על העד רונן.

ה. הנאשם מטעמו הכחיש כי איים על העד רונן, ציין כי עד ההגנה יפרח נכח במקום, טען כי מספר סוהרים תיאמו עדותם כנגדו במטרה לפתוח כנגדו תיק פלילי ולהעבירו לכלא אחר ואישר כי פגש בעד רונן וזה ניסה לתוקפו.

ו. עד ההגנה יפרח העיד כי ראה הנאשם חותך את עצמו, נכבל ונלקח למרפאה, העד יפרח ביקש להיחקר שכן ראה שהנאשם לא איים ולא קילל, העד הדגיש כי הנאשם לא ביקש ממנו למסור עדות, הוא מעיד שכן ראה המקרה ויודע כי העד רונן לא הגיש תלונה כנגד הנאשם.

ז. לאור האמור לעיל קיים ספק רב באשר לאשמת הנאשם, הנאשם היה פגוע, זב דם עם חתכים בידיים וייתכן כי בשעת כעס מלמל הנאשם בכעס ועצבים מלים מסוימות שנשמעו כאיום אך במצבו לא היתה לו כל כוונה לאיים או לפגוע באחרים אלא בעצמו בלבד. כאשר כפות המאזניים מאוזנות יש להעדיף ראיות ההגנה שכן התביעה לא עמדה

בנטל ההוכחה להוכחת אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר. עוד סבור ב"כ הנאשם כי אין מקום להורות על הרשעת הנאשם בעבירת החזקת סכין שלא כדין שכן המאשימה לא האשימה הנאשם בביצוע עבירה זו חרף חומר הראיות שעמד לנגד עיניה, החפץ באמצעותו חתך עצמו הנאשם לא נתפס ולא הובאה כל ראיה בגינו באם עונה להגדרות "סכין" בחוק.

דין והכרעה :

לאחר שמיעת הראיות בתיק ועיון בטיעוני הצדדים מצאתי כי הוכח בפני מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום והכל מהטעמים כדלקמן :

1. עדות העד, סגן הקמ"ן רונן כהן (להלן: "העד כהן") :

עדוּתו של העד כהן, הותירה רושם מהימן, היתה עקבית, לא היתה מתלהמת ומצאתי כי לעד זה לא היה כל אינטרס לסבך הנאשם בעדותו או להיטיב עם המאשימה במתן עדותו.

העד כהן נכח בחלקו השני של האירוע בלבד ומכאן כי לא היה עד לאיומים אשר הושמעו בפני הסוהרים לפגיעה בו.

העד כהן מסר בהודעתו במשטרה נ/1 כי פגש בנאשם שעה שזה הוצא מהבידוד, הנאשם אמר לו: "ככה אתה מפסיק לי את הטיפול אני בהזדמנות הראשונה חותך אותך" (נ/1, עמ' 9-8) וחזר והעיד כי שמע בוודאות את הנאשם מאיים כי יחתוך אותו (שם, ש' 14). הוא ציין כי האיום נבע מחשדו של הנאשם כי הטיפול הרפואי הופסק עקב פעולת העד כהן. הוא ציין עוד כי לא ידע מדוע הוציאו את הנאשם מתאו, הוא לא פנה לנאשם ולא דיבר עימו כלל.

העד כהן מסר בעדותו בבית המשפט דברים דומים (עמ' 8 ש' 20-15 לפרוטוקול). העד כהן מציין בעדותו כי אינו שולל שבאותו היום ראה הנאשם אך זוכר מפגש אחד בו אויים בידי הנאשם (עמ' 9 ש' 12-11 לפרוטוקול). הוא אף עומד על כך כי באם היה מפגש קודם (ראשון) הנאשם לא איים עליו במהלכו (עמ' 10 ש' 5-4 לפרוטוקול). העד אינו מכחיש כי התקבלו מידעים מודיעיניים בעניינו של הנאשם כי מברייח חומר רפואי ולפיכך ייתכן והופסק הטיפול בו. הוא אף הסביר כי לא רשם תרשומת שכן שאר הסוהרים עשו זאת למרות שידע כי אמור לרשום. העד הסביר כי לא רצה להיכנס לעימות עם הנאשם שכן הסוהרים כבר השתלטו עליו.

העד כהן ציין כי חש מאוים, וכן הוא מקבל איומים רבים.

העד כהן מסר כי אינו זוכר אם הנאשם היה בדרך לבידוד או בדרך מהבידוד אך שלא כפי העדה קרמוסטא שהיתה נוכחת בשני האירועים, הוא פגש הנאשם בחלקו השני של האירוע בלבד ואין זה מן הנמנע כי לא ידע

כיוון הובלתו של הנאשם שעה שפגש בו מחוץ לתאו.

העד כהן העיד כי לא היה כל סכסוך קודם בינו ובין הנאשם (עמ' 10 ש' 25-26 לפרוטוקול) ואף הנאשם אינו טוען כך. כאשר עומת העד כהן עם עדותו של עד ההגנה יפרח מסר כי אינו מכיר ואינו זוכר הדבר (עמ' 10 ש' 30-32 לפרוטוקול) אך גם לפי גירסת עד ההגנה יפרח עצמו הרי שהאחרון לא היה עד ראייה או שמיעה לאיום אשר הושמע על פי הנטען מצד הנאשם בפניו של העד כהן מחוץ לתא.

העד כהן מסר כי הסוהרים הביאו לידיעתו כי הנאשם איים בפניהם בפגיעה בו שלא בנוכחותו, הוא הסביר כי מדובר בדיווח שקיבל כחלק מנוהל העבודה כדי שלא יתקרב למקום (עמ' 11 ש' 12-15 לפרוטוקול).

ב"כ הנאשם ביקש ללמוד מן העובדה כי העד כהן עיין במזכרי הסוהרים על תיאום העדויות או כי יש בכך כדי לפגום ממשית במשקל שיש לייחס לעדות העד כהן. אכן, ככלל אין זה ראוי כי עד ראייה אחד יעיין בדו"חות או מזכרים שערכו עדים אחרים ונסיבה זו עשויה לפגום במשקל עדותו אך במקרה זה לא מצאתי כי עיון העד כהן במזכרי הסוהרים יש בו כדי ללמד על תיאום גרסאות שעה שהעד דווח ע"י הסוהרים האחרים בסמוך לאירוע אוים על ידי הנאשם בתחילת האירוע, אז לא נכח העד כהן במעמד האירוע ובאשר לאירוע בו נכח הרי שאין חולק כי מזכרי הסוהרים נכתבו ביום האירוע ועובר למתן העדות נ/1 מיום 6/9/17, כך שהעד כהן לא יכול היה להשפיע על כתיבתם. עצם עיון העד כהן במזכרי הסוהרים יש בו כדי לעורר אי נוחות אך לא מצאתי למשמע העד כי הודעו נ/1 או עדותו בפני בית המשפט הוטתה או שונתה נוכח מזכרי הסוהרים.

לסיום, שלל העד כהן כי יתקוף אסיר, לבטח לא אסיר כבול. גירסתו זו של העד כהן נתמכת כאמור בהמשך בעדויות שאר הסוהרים אשר נכחו במעמד האיום הנטען אשר הושמע כנגד ובפניו של העד כהן.

2. עד התביעה אלון חייט (להלן: "החוקר חייט") מסר כי גבה הודעת הנאשם ת/1 וכי האחרון חתם ע"ג ההודעה. הוא הסביר כי נוהג לגבות עדויות מהעדים בסמוך למקרה אך ייתכן שהעד כהן לא נכח במקום עם הגיעו (עמ' 12 ש' 16-17 לפרוטוקול).

העד הסביר כי אם נושא המצלמות עולה בגרסאות העדים הוא בודק הנושא והפנה לעדות העדה קרמוסטא (לא הוגשה כראייה) בה מסרה לשאלתו כי אין מצלמות במקום (עמ' 13 ש' 20-21 לפרוטוקול), חזקה על מנהלת האגף שיודעת אם יש מצלמות באגף (שם, ש' 23) וכי גם אם היה תיעוד הרי שמדובר בתיעוד חזותי ולא קולי ומכאן כי דברי הנאשם לא היו נשמעים ומתועדים. מעבר להכחשת העד כהן בבית המשפט כי תקף או ניסה לתקוף את הנאשם העיד החוקר חייט כי אימרת הנאשם כי העד כהן ניסה לתקוף אותו היתה אימרה כללית, לא מפורטת כלל ולכן לא הפנה שאלה בנושא לעד כהן.

3. **העדה מור קרמוסטא (להלן: "העד קרמוסטא")** שימשה במועד הרלוונטי כמנהלת אגף בידוד

בבית סוהר גלבע. מדו"ח הפעולה שערכה ת/2 עולה כי הנאשם איים על העד כהן, בתחילה שלא בנוכחותו ולאחר מכן בנוכחותו באופן שבשעה ששהה בבידוד בתא 5 איים כי בהזדמנות הראשונה ישחט את העד כהן ויחתוך את צווארו וכן קילל העד כהן ושאר הסוהרים. בהמשך אף החל לפגוע בעצמו, הוצא מהתא ולאחר שנכבל ראה את העד כהן במקום, החל לקלל ולאיים עליו כי יחתוך אותו ולאחר מכן הועבר למרפאה.

עדוּתה של העדה קרמוסטא בחקירתה הראשית (ת/2) היתה עקבית אף בעת חקירתה הנגדית בתיאור המקרה (עמ' 15 ש' 21-21 לפרוטוקול), היא נכחה במקום בשעת האיומים ושמעה אותם (עמ' 16 ש' 5, 1, עמ' 17 ש' 21-19 לפרוטוקול). היא מציינת כי רשמה במזכר פרטי העדים עטיה ואשכנזי כמי שנכחו באירוע (עמ' 16 ש' 11-9 לפרוטוקול). העדה שבה על גירסתה כי האיומים הושמעו הן בתא שלא בפניו של העד כהן והן לאחר הוצאת הנאשם מהתא בנוכחות העד כהן - גירסה התומכת בגירסת העד כהן ושאר עדי התביעה. העדה קרמוסטא אף ציינה בהגיונותה כי אינה יודעת האם העד יפרח נכח במקום ושהה בבידוד או שהה באגפים 6,7. היא מציינת במפורש כי זוכרת ההתבטאויות של הנאשם בשני האירועים. בהתייחס למפגשים בין הנאשם לעד כהן ציינה אמנם כי היו שני מפגשים בין הנאשם לעד כהן אך אינה זוכרת הסיטואציה לכל פרטיה בשל חלוף שנה ואינה יודעת האם היה דין ודברים בין העד כהן לנאשם באגף (עמ' 18 ש' 4-1 לפרוטוקול). העדה שוללת ניסיון כלשהו של העד כהן לתקוף הנאשם בעת פגישתם אך הסבירה כי הגעת בעלי תפקידים לאגף הבידוד הינה פעולה שבשיגרה (עמ' 18 ש' 11-10 לפרוטוקול). עוד ציינה כי הפסקת טיפול לאסיר אינה נדירה כי עם נעשית "חדשות לבקרים" (עמ' 18 ש' 13 לפרוטוקול).

לאחר שמיעת עדותה מצאתי עדותה של העדה קרמוסטא קוהרנטית, עקבית, העדה העידה באופן שאינו מתלהם, לא התרשמתי מסכסוך כלשהו הקיים בין הנאשם לעדה זו, קל וחומר על תיאום שנערך בין העדה לעדי התביעה האחרים בתיק ולא מצאתי כי לעדה זו היתה מוטיבציה כלשהי להעליל על הנאשם עלילת שווא לצורך העברתו לבית סוהר אחר ואינה מעורבת כלל בהחלטות בגין הפחתת טיפול תרופתי או הפסקתו. יתרה מכך, העדה אף לא עומתה עם טענת ההגנה זו לפיה תיאמה עדותה עם שאר עדי התביעה שהינה טענה מרכזית בגירסת הנאשם - עובדה שיש בה על פי הפסיקה הנוהגת כדי לשמש לחובתו של הנאשם המבקש לאמץ גירסה עובדתית זו.

העדה קרמוסטא תמכה בגירסתה אשר מצאתי מקום לאמצה בגרסאות שאר עדי התביעה האחרים לרבות גירסת העד כהן ושללה גירסת הנאשם ועד ההגנה.

3. העד ניר אשכנזי (להלן: "העד אשכנזי") שימש במועד הרלוונטי בתפקיד סוהר - סמל באגף 7. הוא אישר בחקירתו הראשית אמיתות דו"ח הפעולה שערך ת/3 ממנו עולה כי שעה ששהה ליד תא 5 עם העדה קרמוסטא, שמע את הנאשם כי ישחט את העד כהן ברגע הראשון שיהיה לו ולאחר מכן החל לפגוע בעצמו, הוא נכבל והם הוציאו את הנאשם מהתא למרפאה כאשר בדרך ראה הנאשם את העד כהן והחל לאיים עליו כי יחתוך אותו ולקלל. הרקע להתנהגות הנאשם הינה הודעה בגין הפסקת טיפול סבוטקס על ידי נרקולוג. העד חזר בחקירה נגדית על דברי האיומים המופיעים בת/3 (עמ' 18 ש' 30 לפרוטוקול), הוא העיד כי העד כהן לא נכח שעה שהגיע לתא הבידוד וכי הנאשם ראה את העד כהן

שעה שהובל למרפאה (עמ' 31 ש' 4-3, 8 לפרוטוקול), מעדותו עולה כי ליווה הנאשם מהתא למרפאה ולכן נכח בכל האירוע השני (עמ' 31 ש' 9 ואילך). בהתייחס לנוכחות עד ההגנה מסר כי אינו זוכר שנכח במקום.

מצאתי עדותו של העד אשכנזי מהימנה, קוהרנטית ואינה עומדת בסתירה עם עדויות שאר עדי התביעה, לא נטען בפני לסכסוך כלשהו הקיים בין העד אשכנזי והנאשם, העד לא עומת עם טענת הנאשם כי העד אשכנזי תיאר עדותו עם שאר עדי התביעה בכוונה להעבירו לבית סוהר אחר על כל המשתמע מכך.

5. העד אוריאל עטיה (להלן: "העד עטיה") שימש במועד הרלוונטי כסוהר - סגן מפקח משמרת אישר בחקירתו הראשית אמיתות האמור בדו"ח הפעולה שערך ת/4, ממנו עולה כי כאשר הגיע לאגף הבידוד דווח על ידי צוות האגף כי הנאשם חתך את ידו השמאלית מספר חתכים שטחיים, הנאשם נכבל ובמהלך הוצאתו הבחין הנאשם בעד כהן והחל לאיים עליו כי יחתוך אותו וזאת עקב שלילת טיפול על ידי רופא נרקולוג.

העד עטיה ציין בעדותו כי זוכר האירוע במעורפל לאחר שעיין בדו"ח ת/4 שכן "דברים כאלה קורים לעיתים" (עמ' 20 ש' 15 לפרוטוקול), העד עטיה מסר שוב כי ברגע שהוציא הנאשם נפגש הנאשם עם העד כהן והנאשם איים כי ישחט אותו (עמ' 21 ש' 6 ואילך). העד מציין אמנם כי לא זכור לו שהעדה קרמוסטא התלוותה אליהם מהתא אך ציין כי דברי האיום נאמרו בקול רם (עמ' 21 ש' 9-10 לפרוטוקול) ואני למד מן העדויות שנשמעו בבית המשפט כי המרחק מהתא למרפאה הינו קטן מאוד וכי שטח החצר קטן מאוד (ר' עדות העדה קרמוסטא בעמ' 17 ש' 11 לפרוטוקול וכן עדות העד עטיה עטיה בעמ' 21 ש' 21-22 לפרוטוקול). העד שולל התנהגות תוקפנית של העד כהן כלפי הנאשם (עמ' 21 ש' 20 לפרוטוקול) ובכך מחזק גירסת כלל עדי התביעה בנושא. גם עד זה לא עומת עם גירסת הנאשם כי כל עדי התביעה תיאמו עדויותיהם כנגדו במטרה להעבירו לבית סוהר אחר ולא נטען בשום שלב כי לעד עטיה והנאשם סכסוך כלשהו.

לאור האמור לעיל מצאתי גירסתו של העד עטיה מהימנה, עקבית וקוהרנטית למן האירוע ורישום הדו"ח ת/4 ועד מתן עדותו בבית המשפט.

6. בפתח פרשת ההגנה העיד הנאשם. כבר עתה אציין כי מצאתי גירסת הנאשם בלתי מהימנה, לא עקבית לפרקים בהתייחס לעובדות מהותיות בתיק שבפני, אינה עולה בקנה אחד הן עם גירסאות עדי התביעה ולפרקים אף לא עם גירסת עד ההגנה יפרח.

גירסת הנאשם בהודעתו באזהרה ת/1 וכן בעת מתן עדותו בבית המשפט כי לא השמיע דברי האיום המיוחסים לו בכתב האישום כלפי העד כהן במהלך שני המועדים (בתא ובעת מפגשם מחוץ לתא). לחילופין נטען בסיכומי ב"כ הנאשם כי אם נאמרו הדברים (עובדה המוכחשת מכל וכל בידי הנאשם) הרי

שאין מדובר בדברי איומים על פי הגדרתם בסעיף 192 לחוק העונשין.

הודעתו של הנאשם במשטרה ת/1 הוגשה בהסכמה ומעיון בה עולה כי הנאשם לא קילל העד כהן אלא כעס על החלטת רופא הסמים ולא הפנה כעסו כלפי אף אחד מאנשי הסגל, הוא קילל "באוור" שעה שפגע בעצמו, אך לא קילל אדם ספציפי או איים, בהמשך סתר עצמו שעה שאישר כי היה דין ודברים בינו ובין העד כהן לאור טענת הנאשם כלפיו כי "רוצה לשחק לו בטיפול שלו". הוא מסביר סתירה זו שכן הרופא מסר לו כי הפסקת הטיפול נובעת ממידעים מודיעיניים. הנאשם מאשר כי בדרך למרפאה פגש בעד כהן, העד כהן זרק לו איזו מילה, הנאשם אמר לו שימשיך עם ההתנהגות המגעילה שלו, העד כהן "בא לכיוון שלו" ותפסו אותו וכי ביציאה מהאגף יש מצלמה.

עדותו של הנאשם היתה כאמור רצופת סתירות אשר לא ניתן להם הסבר במהלך עדותו. הנאשם טען בעדותו בבית המשפט כי רופא הסמים אמר לו כי הגיע לבית סוהר גלבו עם מזכר מכלא קודם כי "מברח טיפול ומחלק לאסירים" (עמ' 22 ש' 6-7 לפרוטוקול). על פי גירסה מאוחרת זו אין לו כל סכסוך עם העד כהן המשמש סגן הקמ"ן בכלא גלבו ולכאורה אינו קשור במזכר שהתקבל מבית סוהר אחר אך בהודעתו ת/1 מציין במפורש הנאשם כי התעמת עם העד כהן על רקע האשמתו את העד כהן כי הוא אחראי להפסקת הטיפול בשל המידעים המודיעיניים שהעביר לרופא הסמים (ת/1, עמ' 2 ש' 8 מכותרת העמוד ואילך).

הנאשם מסר בהודעתו ת/1 לאחר שעומת עם הטענה כי איים על העד כהן אחרי שפגע בעצמו ובדרך למרפאה (ת/1 עמ' 2 ש' ראשונה) כי פגש בעד כהן בעת שהיה בדרך למרפאה ("ובדרך למרפאה נפגשתי עם רונן ביציאה מהאגף" - ר' ש' 16 ממלמעלה). עם זאת בעדותו בבית המשפט מסר כי חתך עצמו "ליד הרופא" במשרד רופא הסמים וכי לא חתך עצמו בתא 5 כפי שהעידו עדי התביעה (עמ' 23 ש' 27-31 לפרוטוקול) וכי פגש בעד כהן פעם אחת וזאת בדרך מהמרפאה לצינוק (עמ' 24 ש' 12-18 לפרוטוקול). כאשר מעומת עם עדותו של עד ההגנה יפרח כי חתך עצמו בתא ולא במרפאה משנה הנאשם גירסתו ולראשונה טוען כי חתך עצמו פעמיים באותו היום, הן בתא והן במרפאה וכי לאחר שחתך עצמו בתא סירב להתפנות למרפאה. גירסה כבושה זו של הנאשם לא רק נסתרת בגירסת כלל עדי התביעה אלא נסתרת גם בגירסתו שלו בת/1 כי חתך עצמו ופונה למרפאה וגירסת עד ההגנה יפרח שהעיד מטעמו כי לאחר שחתך עצמו **בתא** לקחו אותו הסוהרים לקבלת טיפול במרפאה (עמ' 30 ש' 11-12 לפרוטוקול).

על מספר הפעמים שראה העד כהן באותו היום העיד כי ראה אותו פעם אחת בכניסה לצינוק (עמ' 24 ש' 13 לפרוטוקול), לאחר מכן העיד כי ראה אותו פעם נוספת גם בכניסה לצינוק (שם, ש' 18) ובהמשך ראה אותו "מספר פעמים" (עמ' 25 ש' 3, 7 לפרוטוקול). הוא מאשר כי לא ראה את העד כהן לפני שחתך עצמו ולשאלת בית המשפט מסר גירסה חדשה לפיה ראה העד כהן גם בדרך למרפאה וגם בדרך מהמרפאה לתא וכי העד כהן ניסה לתקוף אותו בדרך מהמרפאה לתא (עמ' 27 ש' 27 ואילך) וזאת בניגוד להודעתו ת/1 וכל העדויות שנשמעו בנושא מטעם התביעה.

הנאשם טוען כי יש לו היכרות מוקדמת עם העד כהן וכי האחרון לא רצה להשאירו בבית הסוהר לאור הטענה כי הנאשם מבריה כל הזמן חומרים נרקוטיים (עמ' 25 ש' 29 ואילך) אך לא טען דבר כלפי אינטרס שאר עדי התביעה להעליל עליו למעט הטענה כי מדובר ב"עבודת צוות" וכי זו הדרך היחידה שלהם למנוע ממנו הטיפול (עמ' 23 ש' 5 ואילך), טענה אותה מצאתי בלתי מבוססת ולא הובא ולו בדל ראיה מטעם ההגנה שתתמוך בה.

הנאשם מסר כי למעשה לא כעס על העד כהן שכן שהה בבית מאסר צלמון חצי שנה וכי "כמה מידעים מודיעיניים יכולים להצטבר ביומיים" (עמ' 28 ש' 7 לפרוטוקול) אך במקום אחר העיד כי כעס על העד כהן (עמ' 26 ש' 25 לפרוטוקול).

אין מחלוקת כי הנאשם לא היה "בקריז" (עמ' 26 ש' 29 לפרוטוקול) שעה שטרם הופחת מינון החומר סמבוטקס ומכאן כי גירסתו כי "רק המחשבה שאני הולך להיות בקריז" הניעה אותו מבססת העובדה כי כעס מאוד על העד כהן וראה בו אחראי ישיר להפחתת מינון התרופה.

עדויות של הנאשם היתה רצופת סתירות, גירסתו בגין שני אירועים בהם חתר עצמו הינה גירסה כבושה שאינה מתיישבת הן עם עדויות עדי התביעה והן עם גירסת עד ההגנה לרבות גירסתו בגין מקום המפגשים עם העד כהן ועיתוי המפגשים. לפיכך מצאתי כי אין לתת בה אמון.

7. עד ההגנה יפרח יהודה (להלן: "עד ההגנה יפרח") העיד כי בעת ששה בתא הבידוד עם הנאשם הגיעו למקום קצין המודיעין ואסירים נוספים, הנאשם חתר את היד ולקחו אותו לקבלת טיפול רפואי, לא היה יכוח בין הנאשם לאיש (עמ' 29 ש' 18-20, עמ' 30 ש' 11 לפרוטוקול).

משמיעת עדות עד ההגנה יפרח התרשמתי כי זה מגלה טפח ומכסה טפחיים. אין מחלוקת כי הנאשם ועד ההגנה יפרח מכירים וכי קיימת ביניהם היכרות מוקדמת עוד לפני האירועים מושא תיק זה. עד ההגנה יפרח התחמק כאשר נשאל מדוע היה בבידוד ("אני מהסיבה שלי והוא משלו") בעמ' 30 ש' 1-2 לפרוטוקול שעה שמעדות הנאשם עצמו עולה כי באותו היום נתפס עד ההגנה יפרח כאשר הוא מבריה כדור סבוטקס וזו הסיבה כי שהה בבידוד. עד ההגנה יפרח אף מתאר הזדהות עם הנאשם שעה שהעיד כי גם בעניינו נלקח ממנו הטיפול בעבר (עמ' 33 ש' 13 לפרוטוקול). תמוהה גם תשובתו כי כאשר ראה אלימות אסיר כנגד סוהר הדבר "לא עניין אותו" ולכן לא מסר עדויות אך במקרה זה הוא שביקש למסור עדות מטעמו (עמ' 34 ש' 23 לפרוטוקול) וזאת לטענתו "בגלל שראיתי את המקרה מול העיניים שלי" (עמ' 34 ש' 23 לפרוטוקול). עם כך, בשתי סיטואציות שונות בהן רואה העד אלימות כנגדו פועל באופן שונה לחלוטין והסברו כי עצם הצפייה באירוע הניעה אותו ליזום מתן עדות תמוהה. יתרה מכך, מסר כי יזם מתן העדות שכן העד כהן "נשבע בילדים שלו שלא התלונן" אך במקום אחר הסביר כי העד כהן אמר זאת לנאשם רק למחרת היום (עמ' 33 ש' 14 לפרוטוקול), קרי לאחר מתן העדות בפני החוקר. מכאן כי הנאשם ועד ההגנה לא רק חלקו את תא הבידוד כי אם עשו כן בדיוק מאותו החשד להברחת הסבוטקס והעד יפרח חש תחושת הזדהות עם מצבו של הנאשם, עובדה שיש בה כדי להניע העד יפרח להעיד לטובת הנאשם ולבקש להיטיב עימו בעדותו זו. זאת ועוד, בעדותו בבית המשפט מסר עד ההגנה יפרח כי לפני שלקחו אותו למסור עדות לא דיבר עם הנאשם שכן לקחו אותו "ישר" (עמ' 33 ש' 26-27 לפרוטוקול).

לפרוטוקול) אך לשאלת התובעת בהמשך השיב כי בזמן שחלף מהאירוע ועד השעה 15:15 בצהריים, עת מסר הודעתו בפני החוקר, "יצא" לו ולנאשם לדבר (עמ' 34 ש' 18-19 לפרוטוקול).

עד ההגנה יפרח העיד כי רק לאחר שהסוהרים שוחחו עם הנאשם הוא חתך עצמו (עמ' 31 ש' 11-17 לפרוטוקול) וכי לאחר שחתך עצמו שמו עליו א/זיקים (עמ' 30 ש' 11 לפרוטוקול) אך מאשר בעדותו כי נרשם בהודעתו במשטרה שהקב"ט הגיע אחרי שהנאשם חתך עצמו, כך שלא היה בזמן הפגיעה העצמית (עמ' 31 ש' 28-29) והסברו כי "זה מילה שהחוקר אמר" אינה מגובה בראייה כלשהי. יתרה מכך, הוא מאשר בחקירתו הנגדית כי ייתכן שהנאשם חתך עצמו ואז הגיעו הסוהרים (עמ' 33 ש' 8 לפרוטוקול) וזאת כאמור כפי שעלה בגירסת כל עדי התביעה שהעידו בתיק ובניגוד לגרסתו בפתח חקירתו הראשית.

עד ההגנה יפרח עמד על דעתו כי הנאשם לא קילל הסוהרים במהלך האירוע בתא (עמ' 32 ש' 3-4 לפרוטוקול) וזאת באופן שאינו תואם את גירסת הנאשם עצמו כי "קילל באוויר" באותו אירוע (ת' 1 עמ' 1 ש' 9-10).

עוד אציין כי עד ההגנה יפרח מאשר כי נכח ביחד עם הנאשם בחדר הבידוד עצמו ולא התלווה אליו למרפאה, שם נטען כי המשיך לאיים על העד כהן, הפעם בפניו.

סתירה נוספת המתגלה מעיון בהודעות הנאשם ועד ההגנה יפרח ועדותם בבית המשפט נוגעת בסכין באמצעותו חתך הנאשם את עצמו שעה שהנאשם העיד כי הוציא הסכין מפיו (עמ' 22 ש' 8) ואילו העד יפרח טען בעדותו בבית המשפט וכך מאשר כי עשה גם בהודעתו במשטרה, כי הסכין הוצאה מנעליו של הנאשם (עמ' 32 ש' 21 לפרוטוקול). סתירה זו מטילה בספק נוכחותו של עד ההגנה יפרח במקום הנטען לאחר שאיש מעיד התביעה לא זכר כי נכח במקום בזמן האירוע וראה הנעשה.

העד יפרח העיד כי העד כהן אמר להם למחרת כי לא הגיש תלונה כנגד הנאשם, עובדה כשלעצמה אשר מטילה ספק ממשי בטענת ההגנה של הנאשם כי העד כהן ביקש להעבירו בית סוהר ולכן יזם פתיחת התיק כנגדו, לרבות קנוניה שעשו כלל עדי התביעה כנגד הנאשם.

8. לאור האמור עד כאן מצאתי כי עדויות עדי התביעה מהימנות ועקביות ומבססות אשמתו של הנאשם במיוחד לו בכתב האישום בהתייחס לשתי אמירות האיומים המיוחסים לנאשם. זאת אל מול גרסאות הנאשם ועד ההגנה יפרח הרצופות סתירות, הן פנימיות והן אחת ביחד לרעותה ולכלל הראיות בתיק ואין בידי לקבל גירסת הנאשם בנושא.

9. ב"כ הנאשם ציין בסקירת העדויות בתייחסותו לסוגיית בדיקת הימצאותן של מצלמות כי העד אלון חייט פנה לברר הנושא עם העדה קרמוסטא אשר מסרה לו כי אין במקום מצלמות אך היא אינה יודעת להשיב בנושא. לאחר בחינת נושא הימצאותן של מצלמות במקום לצורך בחינת קיומם של מחדלי

חקירה (לא נטען כך במפורש בסיכומי ב"כ הנאשם אך מצאתי כי מן הראוי להתייחס לסוגייה) מצאתי כי היחידה החוקרת לא התרשלה בבדיקת קיומן של מצלמות במקום.

אין חולק בסיכומי הצדדים כי החוקר חייט פנה לעדה קרמוסטא וזו מסרה לו כי אין מצלמות באגף, העד כהן מסר בעדותו כי "צריך לבדוק עם האגף" אם יש מצלמות במקום (עמ' 10 ש' 25 לפרוטוקול) שעה שמפקדת האגף בזמן האירוע היא אותה העדה קרמוסטא כאמור לעיל. העדה קרמוסטא העידה אמנם כי אינה מודעת לפריסת המצלמות בכל בית הסוהר וייתכן שיש מצלמות אך לא יכולה להעיד על כך (עמ' 17 ש' 31 לפרוטוקול) אך לא עומתה בידי ההגנה עם הודעתה בפני החוקר חייט שם מסרה לכאורה כי השיבה בשלילה על שאלת הימצאותן של מצלמות במקום. יתרה מכך, העד עטיה העיד מפורשות כי בזירה בה אירע המפגש בין הנאשם והעד כהן לא קיימות מצלמות (עמ' 21 ש' 23-24 לפרוטוקול) והעד אשכנזי כלל לא עומת בחקירתו הנגדית עם הטענה להימצאות מצלמות במקום.

לאור כל האמור לעיל מצאתי כי לא הוכח בפני כי קיימות מצלמות המתעדות הנעשה בתא הבידוד או במקום בו נטען כי הנאשם איים על העד כהן בפניו של העד ונוכח בדיקתו של החוקר חייט אל מול העדה קרמוסטא הרי שלא ניתן לקבוע כי החוקר חייט התרשל בחקירת המקרה בנקודה זו.

למען הזהירות אציין כי גם אם הייתי מוצא כי החוקר חייט התרשל שעה שיכול היה לערוך בדיקה מול עובד טכני/קצין בטחון בבית הסוהר האחראי על הפעלת המצלמות הרי שמן הראיות שהוצגו בפניו והעדים שנשמעו בבית המשפט מצאתי כי אין במחדל זה נוכח עדותו הכללית והחסרה של הנאשם בנושא הטענה לתקיפה או ניסיון לתקיפה כדי לשוות למחדל זה משנה חומרה אשר יש בו כדי לפגוע פגיעה קשה וחמורה בהגנת הנאשם. זאת אף בשעה שאין בתיעוד חזותי בלבד במקרה זה של נוכח איום מילולי נטען כדי לשלול או לאשש טענת מי המצדדים.

10. טרם סיום מצאתי לדון בטענת ב"כ הנאשם כי "הנאשם היה פגוע פיסית, סוהרים רבים הקיפו אותו ולקחו אותו למרפאה ולכן "ייתכן והנאשם, בשעת כעס ובעצבים מלמל מלים מסוימות שנשמעו כאילו הוא מאיים על סוהר, אולם יש לזכור כי במצבו של הנאשם לא הייתה לו כל כוונה לאיים או לפגוע באחרים".

סעיף 192 לחוק העונשין המגדיר רכיבי עבירת האיומים קובע :

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."

לאחר שמיעת ראיות הצדדים ושמיעת טיעוניהם מצאתי כי אין בידי לקבל טענת ההגנה כאמור לעיל. הנאשם אישר כי לא היה ב"קריז" בעת האירוע (ר' לעיל) שעה שמינון החומר הרפואי טרם הופחת בפועל. עצם העובדה

כי דברי איום נשמעים בעת כעס אינה שוללת התגבשותו של יסוד הכוונה להפחיד את האדם או להקניטו. יתרה מכך, במקרה שבפני הוכחה כוונה זו מעבר לכל ספק סביר. הוכח בפני כי הנאשם ביקש להרתיע העד כהן מהפסקת הטיפול הרפואי בנאשם שעה שהבין כי מקורה של הפסקה זו במידעים מודיעיניים אשר הועברו לרופא הסמים, לא רק מבית הסוהר הקודם בו שהה הנאשם אלא גם ממידעים שהועברו ביומיים מאז הועבר הנאשם לכלאו הנוכחי. במצב דברים זה השמיע הנאשם את דברי האיומים בכוונה גמורה להרתיע העד כהן ורשויות בית הסוהר מלמלא תפקידם כדין (לציין כי אף לא הוצגה בפני כל החלטה שיפוטית הקובעת כי פעולה זו נגדה את הדין הקיים וזאת חרף טענת הנאשם להגשת עתירה מנהלית בנושא מטעמו).

עצם העובדה כי הנאשם חתר עצמו ולאחר מכן בחר לאיים על העד כהן שלא בפניו ולאחר מכן בפניו אינה מעלה או מורידה לענייננו שעה שלא נטען בפני כי חש עצמו בסכנת חיים (הוא אף טען כי לאחר פגיעה עצמית שנייה באותו היום סירב להתפנות למרפאה ונשאר בתאו), גם אם היה נתון בסערת רגשות עקב חוסר שביעות רצונו מהחלטת רופא הסמים או העד כהן. זאת ועוד, גם אם הייתי מוצא כי הנאשם לא התכוון במעשיו לאיים על העד כהן (טענה שנדחתה כאמור לעיל) הרי שצפה כי דבריו אלו יטילו מורא על העד כהן.

קביעות אלו הינן קביעות תיאורטיות מה, שעה שבית המשפט דחה גירסת הנאשם אשר מכחיש עצם האמירות המאיימות ומכאן כי גירסתו של הנאשם אינה מתיישבת אף עם טענת ההגנה המאוחרת והבלתי מבוססת כפי שהועלתה בסיכומי ב"כ הנאשם.

11. המאשימה עתרה להרשעתו של הנאשם במסגרת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982.

המסגרת הנורמטיבית :

סעיף 184 לחסד"פ מעגן סמכות בית המשפט להרשיע בעבירה על פי עובדות שלא נטענו בכתב האישום :

"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום."

בע"פ 465/06 - דוד אביבי נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (06/02/2008) נסקרו ההלכות הנוהגות בסוגייה והשיקולים ששומה על בית המשפט לשקול עת בא להכריע האם יש מקום להרשיע נאשם בגין עובדות שלא נטענו בכתב האישום :

"השאלה אם לנאשם ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן מפני הרשעתו בעבירות שלא יוחסו לו

לכתחילה בכתב האישום נבחנת במבחן כפול, ש" ראשיתו בבחינה טכנית-פרוצדוראלית, שעיקרה בשאלה האם ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה לחקור עדים, להביא ראיות מטעמו וכדומה, וסופו בבחינה מהותית, שעיקרה בשאלה אם ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה לגבש ולהציג קו הגנה ביחס לעבירה שעובדותיה לא נטענו בכתב האישום" (ע"פ 9256/04 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 10.8.2005) פסקה 11 לפסק-דינו של השופט א' א' לוי). טענת נאשם בעניין זה אינה יכולה להיטען בעלמא, אלא היא צריכה להיות מבוססת ומפורטת. כך, מקום בו טוען נאשם כי לא ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן, עליו להבהיר באיזה קו הגנה חלופי היה נוקט ובאילו טיעוני הגנה- שונים מאלה שהעלה - היה עושה שימוש (עניין אזרי הנ"ל, פסקה 12 לפסק דיני; פסקה 43 ואילך לפסק-דינה של השופטת פרוקצ'יה בע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין (לא פורסם, 4.9.07). להלן: עניין קליין; ע"פ 63/79 עוזר נ' מדינת ישראל, פ"ד לג(3) 615, 606 (1979)).

עמידה בתנאי ה"הזדמנות הסבירה להתגונן" אינה חייבת להתבטא באזהרה מפורשת של הנאשם במהלך הדין. אמנם, על דרך הכלל, ייטיב בית המשפט לעשות אם יזהיר את הנאשם מפני האפשרות שיורשע בעבירה שלא הואשם בה מלכתחילה (ע"פ 729/06 רוטקביץ' נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.11.2006) פסקה 17 לפסק דינה של השופטת ד' ברלינר) אולם גם מקום בו לא ניתנה אזהרה כזו, אין משמעות הדבר בהכרח כי לא ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן (ע"פ 6586/98 אלסיבצקי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.5.1999); עניין קליין, פסקה 43 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה). השאלה האם ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן נבחנת בכל מקרה לפי נסיבותיו ועל פי המבחן הכפול עליו עמדנו לעיל, שכן "אין דומה מקרה, בו מורשע הנאשם על פי מערכת של עובדות חדשות, שזיקתה לגירסה העובדתית, עליה נתבססה האשמתו מלכתחילה, הינה רפה וקלושה, למקרה בו ניכר קיומו שלקשר ענייני ממשי והדוק בין העובדות שעל פיהן הואשם הנאשם לבין העובדות החדשות, שנתגלו במהלך הדין ושעליהן נסמכת הרשעתו. במקרה מן הסוג הראשון קרוב להניח, שאם לא הוזהר הנאשם, בשלב מוקדם של ההליך, בדבר קיומה של החזית החדשה, יימנע בית המשפט מלהרשיעו בעבירה האחרת, שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו. במקרה מן הסוג השני עשוי בית המשפט להיווכח, כי אף שהנאשם לא הועמד, מבעוד מועד, על האפשרות שיורשע על- פי תשתית עובדתית שונה מזו שעל פיה הואשם, נמצא הוא מתגונן למעשה - ככל שהיה בידו להתגונן - לא רק מפני האישום במתכונתו המקורית, אלא גם מפני האישום במתכונת שהיוותה נושא להרשעתו בדין" (ע"פ 545/88 בן עזרא נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(2) 316, 323 (1989). להלן: עניין בן עזרא).

מן הכלל אל הפרט :

במקרה זה מצאתי כי אין מקום להרשעת הנאשם בביצוע עבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה לפי סעיף 186 לחוק העונשין על פי בקשת המאשימה לעשות שימוש בהוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי וזאת משני טעמים עיקריים :

טעם אחד הינו כי לא מצאתי כי ניתנה במקרה זה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן. המאשימה לא עתרה בשום שלב של ההליך הממושך להרשעתו העתידית של הנאשם בגין עבירה זו, לא הצהירה כי מתכוונת לבקש הרשעתו בדין של הנאשם בעבירה זו, קל וחומר שלא ביקשה בשום שלב של ההליך משלב ההקראה ועד הגשת סיכומיה את תיקונו של כתב האישום והוספת עבירת החזקת הסכין שלא למטרה כשרה. הפגיעה במקרה זה בהגנת הנאשם ויכולתו להתגונן בולטת שעה שהעבירה בה מתבקש בית המשפט להרשיע הנאשם הינה עבירה מסוג פשע שהעונש בגינה עד חמש שנות מאסר והינה חמורה מן העבירה בה הואשם הנאשם בכתב האישום שהינה עבירה מסוג עוון שהעונש הגלום בחובה הינו עד שלוש שנות מאסר בלבד. יתרה מכך, כלל הראיות אשר הובאו בפני בית המשפט לרבות עדותו של עד ההגנה יפרח היו מונחות לנגד עיני המאשימה עם הגשתו של כתב האישום, לא נטען בפני כי במהלך ניהול התיק נוספה ולו ראיה חדשה אחת מטעם המאשימה או ההגנה ומכאן כי הרשעת הנאשם, במידה והייתי מוצא כי רכיבי העבירה הוכחו, בעבירת החזקת סכין שלא למטרה כשרה בשלב זה של ההליך אינה ראויה ותפגע פגיעה חמורה בהגנת הנאשם.

הטעם השני לדחיית בקשתה של המאשימה נעוץ באי הוכחת יסודות העבירה של החזקת הסכין שלא למטרה כשרה. אין מחלוקת כי הסכין המדוברת לא נתפסה ומכאן כי יקשה על המאשימה להוכיח כי אין מדובר במקרה זה באולר או כי מדובר בסכין לה להב הניתן לקיבוע. מכל מקום לא הונח בפני נימוק שמא יש לראות בהחזקת סכין למטרת פגיעה עצמית בלבד משום מטרה לא כשרה וזאת נוכח התנהלות הנאשם לפגיעה עצמית באמצעות הסכין ולא נטען כי אף איים על הסוהרים באמצעות הסכין הגם שאלו ניצבו בפניו קודם לפגיעה העצמית. לציין כי המאשימה אף לא הפנתה שאלות בנושא לנאשם בעת חקירתו הנגדית וניכר מאופן ניהול פרשת התביעה וחקירת עדי ההגנה כי ההחלטה לעתור להרשעת הנאשם בעבירה זו התגבשה אך בשלב הסיכומים וללא שהנאשם עומת עם האשמה זו.

סוף דבר

אני קובע כי הנאשם ביצע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מעבר לכל ספק סביר ולפיכך אני מרשיעו בדין.

ניתנה היום, ט"ו אייר תשע"ט, 20 מאי 2019, במעמד הצדדים